

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 344/2010-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. apríla 2011 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka a zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Milana Ľalíka v konaní o sťažnosti Ing. F. K., M., zastúpeného advokátkou Mgr. K. B., Advokátska kancelária, P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Co 45/2008 a jeho rozsudkom č. k. 12 Co 45/2008-135 z 19. marca 2009 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. F. K. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 12 Co 45/2008-135 z 19. marca 2009 p o r u š e n é b o l o .

2. Rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 12 Co 45/2008-135 z 19. marca 2009 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Prešove j e p o v i n n ý uhradiť Ing. F. K. trovy konania v sume 254,88 € (slovom dvestopäťdesiatštyri eur a osemdesiatosem centov) na účet jeho právnej zástupkyne Mgr. K. B. v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. marca 2010 doručená sťažnosť Ing. F. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 12 Co 45/2008-135 z 19. marca 2009 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Sťažovateľ sa na ústavnom súde domáhal vydania nálezu, ktorým ústavný súd vysloví porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zrušenia rozsudku krajského súdu a priznania náhrady trov právneho zastúpenia. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 344/2010-13 z 30. septembra 2010 prijal sťažnosť na ďalšie konanie.

3. Účastníci konania ústavnému súdu oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu.

4. Na základe výzvy ústavného súdu podal vo veci krajský súd vyjadrenie sp. zn. Spr. 10170/2010 z 30. novembra 2010, v ktorom uviedol: „... Okresný súd sa priklonil k názoru, že samotné rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa je dostatočným zadosťučinením a nie je potrebné už rozhodovať o nemajetkovej ujme v peniazoch. Aj odvolací súd je toho názoru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto časti je správne, pretože pri skonštatovaní nesprávneho úradného postupu súdu je navrhovateľovi poskytnuté dostatočné ospravedlnenie za nesprávny postup sudcov, pokiaľ zamedzili navrhovateľovi prístup k informáciám, t. j. prikázali mu vypnúť nahrávacie zariadenie.

Bolo na úvahe súdu, či intenzita zásahu do práv navrhovateľa na informácie bola takého zásahu, že mohla spôsobiť navrhovateľovi takú ujmu v jeho práve, pre ktorú je potrebné navrhovateľa odškodniť aj v peniazoch. Navrhovateľ v tejto veci poukázal na to, že bol dvakrát ponížený konaním sudcov pred protistranou, že si pripadal ako žiak v škole. Ak v súdnych konaniach sa riešili otázky rozvodu manželstva, obnovu predošlého stavu a nariadenie predbežného opatrenia, tak tieto dva súdne pojednávania mohli byť z hľadiska navrhovateľa vnímané s väčším emotívnym dopadom. Pre navrhovateľa, ak bol usmerňovaný sudcom a daný pokyn na výmaz záznamu, resp. nepovolenie záznamu, ešte nevyhnutne nemuseli znamenať tvrdené poníženie účastníka pred protistranou, ak z hľadiska súdu a zásahov súdu v priebehu súdneho konania môžu byť chápané ako bežný postup, len pokiaľ sa súdom riadi priebeh súdneho pojednávania. Nesprávny zásah sudcu a zákaz navrhovateľovi vyhotovovať záznam, resp. vymazať tento záznam, nemuseli byť druhou stranou chápané ako snaha súdu znemožniť navrhovateľa v súdnom konaní, resp. nemali byť prejavom zaujatosti sudcu vo vzťahu k navrhovateľovi.

Odvolací súd je toho názoru, že zásah do práv navrhovateľa na prístup k informáciám nevyžaduje ešte ďalšiu účinnú a efektívnu ochranu jeho práv vo forme náhrady nemajetkovej ujmy finančným odškodnením, ale postačuje skonštatovanie porušenia práv navrhovateľa ako forma ospravedlnenia v samotnom výroku rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa. Krajský súd preto potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti o zamietnutí návrhu na zaplatenie nemajetkovej ujmy.

Preto okolnosti uvádzané navrhovateľom v ústavnej sťažnosti považujeme za nedôvodné a predmetnú sťažnosť navrhujeme zamietnuť.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

6. Sťažovateľ sa žalobou podanou na Okresnom súde Stará Ľubovňa (ďalej len „okresný súd“) potom, čo ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 372/04-29 z 23. februára 2005 zastavil konanie o ústavnej sťažnosti pre porušenie základného práva slobodne prijímať a rozširovať informácie podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 10 ods. 1 dohovoru domáhal, aby okresný súd vyslovil, že postupom Okresného súdu Humenné na pojednávaniach uskutočnených 25. marca 2004 vo veci vedenej pod sp. zn. 9 C 158/2003 a 16. septembra 2004 vo veci vedenej pod sp. zn. 7 C 181/2004 došlo k porušeniu jeho práva slobodne prijímať a rozširovať informácie, a to v dôsledku toho, že mu počas pojednávania nebolo umožnené zhotovovať z nich zvukový záznam. Sťažovateľ sa zároveň domáhal, aby Okresnému súde Humenné bola uložená povinnosť zaplatiť mu nemajetkovú ujmu a nahradiť trovy konania. Okresný súd rozsudkom č. k. 5 C 180/2006-101 z 19. februára 2008 vo veci rozhodol tak, že konanie v časti týkajúcej sa veci vedenej pod sp. zn. 9 C 158/2003 zastavil, v časti týkajúcej sa veci vedenej pod sp. zn. 7 C 181/2004 vyslovil porušenie práva sťažovateľa, zamietol jeho návrh na zaplatenie nemajetkovej ujmy a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie v časti zamietnutia návrhu na zaplatenie nemajetkovej ujmy a nepriznania náhrady trov konania. Predmetom sťažnosti v konaní pred ústavným súdom je

namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 12 Co 45/2008 z 19. marca 2009, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu v napadnutej časti týkajúcej sa zamietnutia návrhu na zaplatenie nemajetkovej ujmy sťažovateľovi a nepriznania náhrady trov prvostupňového konania a rovnako mu nepriznal ani náhradu trov odvolacieho konania. Proti rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ sťažnosť ústavnému súdu, ktorou namietal porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd sťažnosť uznesením č. k. I. ÚS 237/09-20 z 10. septembra 2009 z dôvodu nevyčerpania dovolania ako neprípustnú odmietol. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 1 Cdo 128/2009 z 27. októbra 2009 dovolanie odmietol. Sťažovateľ podal ústavnému súdu novú ústavnú sťažnosť 8. marca 2010.

7. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), preto ústavný súd primerane k problému používa aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. septembra 1997).

Ústavný súd k uvedenému uvádza, že v súlade so svojou ustálenou judikatúrou nie je zásadne oprávnený ani povinný preskúmať a posudzovať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré sú základom ich rozhodnutí.

Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo napadnutým rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 139/02, I. ÚS 115/02, I. ÚS 44/03, IV. ÚS 292/04).

8. Ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že tak okresný súd, ako aj krajský súd vo veci rozhodovali potom, keď ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 372/04-29 z 23. februára 2005 konanie o sťažnosti sťažovateľa pre porušenie práva podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 10 ods. 1 dohovoru zastavil a vyslovil, že sťažovateľ má k dispozícii účinný prostriedok nápravy na ochranu ním označených práv postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Sťažovateľ uvedený prostriedok nápravy využil a ochranu svojich práv si uplatnil na okresnom súde, ktorý vo veci rozhodol rozsudkom, ktorým zastavil konanie v časti, v ktorej bolo postupom Okresného súdu Humenné na verejnom pojednávaní 25. marca 2004 vo veci vedenej pod sp. zn. 9 C 158/2003 porušené právo sťažovateľa slobodne prijímať a rozširovať informácie pomocou zvukového záznamu s odôvodnením, že v čase od 1. júla 1969 do 1. júla 2004 bol platným a účinným zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo nezákonným úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“), ktorý nepoznal inštitút nemajetkovej ujmy. Ďalej vyslovil, že postupom Okresného súdu Humenné na verejnom pojednávaní 16. septembra 2004 vo veci vedenej pod sp. zn. 7 C 181/2004 bolo porušené právo sťažovateľa slobodne prijímať a rozširovať informácie pomocou zvukového záznamu. Okresný súd zamietol návrh na zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 50 000 Sk (1 659,69 €) a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov tohto konania. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, v ktorom namietal nepriznanie nemajetkovej ujmy a náhrady trov konania. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil so závermi okresného súdu, potvrdil rozsudok okresného súdu v napadnutej časti a nepriznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.

9. Ústavný súd zhodne so sťažovateľom uvádza, že za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, pričom súčasťou práva na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je aj právo účastníkov súdneho konania, aby sa súd vyrovnal s ich argumentmi a návrhmi. Sťažovateľ v odvolaní smerujúcom proti rozsudku okresného súdu v časti týkajúcej sa zamietnutia návrhu na zaplatenie majetkovej ujmy a náhrady trov konania podrobne uviedol dôvody, pre ktoré ho považuje za nezodpovedajúci skutkovým

zisteniam. Poukázal predovšetkým na genézu prípadu, opakované porušenie práva na prijímanie informácií tým istým súdom, odôvodnenosť priznania náhrady nemajetkovej ujmy a náhrady trov konania.

10. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu považuje ústavný súd za nedostatočné a arbitrárne z dôvodu, že krajský súd sa dôsledne nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa v časti odvolania týkajúcej sa nepriznania náhrady nemajetkovej ujmy v konkrétnych skutkových okolnostiach sťažovateľovej situácie a pri posúdení intenzity zásahu do práva na informácie, ku ktorému došlo postupom súdu. Ústavný súd zhodne so sťažovateľom konštatuje, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu pri uplatnení ustanovenia § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. neposkytuje jasnú odpoveď, ako súd zákonnú formuláciu „dostatočné zadosťučinenie vzhľadom na spôsobenú ujmu“ aplikoval, keďže ide o neurčitý právny pojem, ktorý si vyžaduje aplikáciu a hodnotové naplnenie tohto pojmu s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti prípadu.

Krajský súd vo svojom rozhodnutí neuviedol žiadnu argumentáciu, na základe ktorej by bolo možné zistiť intenzitu porušenia základného práva na informácie, ktorá by odôvodňovala konštatovanie porušenia práva bez priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a nepriznania trov konania za dostatočné. Ústavný súd preto zdôrazňuje, že v rozhodnutí krajského súdu ostal opomenutý najpodstatnejší aspekt celého prípadu, t. j. porušenie základného práva na informácie, jeho intenzita a dôvody na vyslovenie záveru o dostatočnosti zadosťučinenia konštatovaním porušenia práva bez priznania finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania.

11. V čl. 46 ods. 1 ústavy sa zaručuje základné právo na súdnu a inú právnu ochranu. Aj zákonná úprava platenia a náhrady trov konania obsiahnutá najmä v Občianskom súdnom poriadku (ďalej aj „OSP“) určuje, či je základné právo na súdnu ochranu naplnené reálnym obsahom (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 4 ústavy). Pritom treba dbať na to, aby nikto len z dôvodu, že uplatní svoje základné právo na súdnu ochranu, neutrpel materiálnu ujmu v dôsledku inštitútu platenia trov konania za predpokladu, že taký účastník konania bol úspešný, a to bez zreteľa na jeho postavenie v konaní (m. m. II. ÚS 56/05).

Ústavný súd zdôrazňuje, že rozhodnutiami všeobecných súdov o trovách konania možno zasiahnuť do základných práv a slobôd. Rozhodnutím o trovách konania možno predovšetkým porušiť právo na súdnu ochranu. Ústavný súd už rozhodoval o ústavnosti rozhodnutí o trovách (napr. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, III. ÚS 166/09).

12. Ústavný súd preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu a konštatoval, že jeho rozhodnutie týkajúce sa nepriznania náhrady trov konania úspešnému sťažovateľovi je v rozpore so zásadou spravodlivého súdneho konania obsiahnutou v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 OSP, obdobne IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04).

Z § 224 ods. 1 OSP vyplýva, že ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Táto zásada platí ako v konaní na prvom stupni, tak aj v odvolacom konaní a neposudzuje sa za každé štádium konania osobitne, ale podľa úspechu vo veci.

Podľa § 142 ods. 3 OSP aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

Krajský súd svoje rozhodnutie o trovách konania odôvodnil takto: „*Krajský súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa aj vo výroku o náhrade trov prvostupňového konania. Okresný súd správne rozhodol o náhrade trov konania podľa pomeru úspechu účastníkov v súdnom konaní. Navrhovateľ v konaní bol úspešný zhruba v polovici, preto mohol okresný súd s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 2 O. s. p. nepriznať účastníkom náhradu trov konania.*

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. Neúspešný navrhovateľ nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Odporcovi v odvolacom konaní trovy nevznikli, preto odporcovi nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania.“

Predmetom odvolania sa nestal rozsudok okresného súdu vo výroku o zastavení konania v časti, že postupom Okresného súdu Humenné na verejnom pojednávaní 25. marca 2004 vo veci vedenej pod sp. zn. 9 C 158/2003 bolo porušené právo sťažovateľa slobodne prijímať a rozširovať informácie pomocou zvukového záznamu, a v časti, v ktorej okresný súd vyslovil, že postupom Okresného súdu Humenné na verejnom pojednávaní 16. septembra 2004 vo veci vedenej pod sp. zn. 7 C 181/2004 bolo porušené právo sťažovateľa slobodne prijímať a rozširovať informácie pomocou zvukového záznamu. Oba výroky sa týkajú práva slobodne prijímať a rozširovať informácie, pričom z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že bolo náležite preukázané, že k jeho porušeniu došlo v oboch uvedených prípadoch. O zastavení konania v prvom prípade rozhodol okresný súd podľa § 104 ods. 1 OSP z dôvodu neexistencie vecnej príslušnosti a berúc do úvahy aj skutočnosť, že platná právna úprava v čase porušenia práva sťažovateľa (zákon č. 58/1969 Zb.) nepoznala inštitút nemajetkovej ujmy.

Odvolací súd potvrdil právny záver okresného súdu vo výroku o náhrade trov prvostupňového konania a uviedol, že okresný súd podľa pomeru úspechu účastníkov v súdnom konaní rozhodol podľa § 142 ods. 2 OSP správne, keď vzhľadom na polovičnú úspešnosť sťažovateľa v konaní mu nepriznal náhradu trov konania. O trovách odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 OSP a sťažovateľovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd v uvedenom prípade nepostupoval podľa § 142 ods. 3 OSP, neprihliadol na úspešnosť sťažovateľa v konaní a špecifické okolnosti prípadu, neuznal oprávnenie sťažovateľa na zaplatenie nemajetkovej ujmy, čo v konečnom dôsledku viedlo k tomu, že po uplatnení si svojho základného práva na súdnu ochranu utrpel aj majetkovú ujmu v dôsledku platenia trov konania, čo v závere viedlo nielen k znehodnoteniu úspechu sťažovateľa (v striktnom ponímaní chápaného ako čiastočného) v predmetnom súdnom konaní, ale predovšetkým týmto rozhodnutím o nepriznaní žiadnych trov konania bolo zasiahnuté aj do jeho majetkovej sféry.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu v časti týkajúcej sa nepriznania nemajetkovej ujmy sťažovateľovi a absencia odôvodnenia rozhodnutia o nepriznaní trov konania je vzhľadom na obsah základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z ústavného hľadiska neakceptovateľné, v dôsledku čoho ústavný súd dospel k záveru, že napadnutými výrokmi rozsudku krajského súdu sp. zn. 12 Co 45/2008 z 19. marca 2009 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

13. Ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, rozhodnutie, ktorým bolo porušené základné právo, zruší (§ 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a vec môže vrátiť na ďalšie konanie [§ 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde]. V danom prípade bolo v záujme ochrany základných práv sťažovateľa potrebné nielen napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušiť, ale aj vrátiť vec na ďalšie konanie, v ktorom krajský súd opätovne rozhodne o odvolaní sťažovateľa. V ďalšom postupe bude krajský súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde). Krajský súd bude tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 56 ods. 7 zákona o ústavnom súde).

14. Ústavný súd napokon podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia

v konaní pred ústavným súdom. Sťažovateľ si v sťažnosti uplatnil trovy právneho zastúpenia, ich výšku však nevyčíslil.

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2009, ktorá bola 721,40 €. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov v sume 120,23 € za jeden úkon a dva režijné paušály v sume 7,21 € za jeden režijný paušál. Úhrada trov konania predstavuje celkovú sumu 254,88 €, ktorú je krajský súd povinný zaplatiť právnomu zástupcovi sťažovateľa.

15. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. apríla 2011